

LI.

LII.

daciunt. Quia dicit illi dicitur phiberi quod obest et non potest ei cui dicitur. Tale enim non est aduersus primum. ut ideo videat haddidisse scriptura. Et de mendacio magna questio est que nec cito explicari potest.

Vita est distinctio xxxvij. huius tertij libri. In qua magister postquam egit de habitibus virtutum et bonorum. Incipit agere de his que possunt in actibus preceptorum. Et tria facit. Nam primo ponit quedam de preceptis generalia. Secundo determinat quedam de preceptis que sunt ad deum specialiter ordinata. Tertio explicat precepta que sunt specialiter ad primum ordinata. Primum visus ibi. Primum in prima. Secundum visus ibi. In secunda vero tabula. Tertium visus ad finem visus. In specialibus ista magister tractat in tribus propositionibus. quarum prima est hec. Decem sunt decalogi nobis mandata a deo per Moysen in duabus tabulis tradita vel donata. Hanc magister insinuat dicitur considerandum esse de mandatis decalogi que in duobus mandatis. scilicet dilectione dei et primi completent. Nam decalogus secundum magistrum habet decem mandata scilicet precepta que decalogus est illud decalogus. id est decem cordas psalterium de quo dicitur in psalmo. In psalterio decem cordas psallam tibi. Et sunt illa decem precepta filius israel per moysen in duabus tabulis digito dei scriptis tradita. ita que tria que sunt prima tabula ordinat homines ad deum. septem autem que sunt in secunda tabula ordinat ad dilectionem primum. Secunda propositio. Et tria mandata prime tabule ordinat hominem ad deum. ita septem precepta tabule secunde ordinat ad primum. Nam magister in istis finibus dicitur. que tria precepta prime tabule que ordinat ad deum. Primum est. Non adorabis deos alienos. non facies sculptile sive idolum nec omnem similitudinem. Istud preceptum dividit Moyses in duo precepta. vultus suus inter idolum et similitudines. Nam cum aliquis facit imaginem rei alicuius existens in natura. ut homo serpentes vel ouis de facere similitudinem. Si vero facit imaginem alicuius que non videtur oculis. sed tamen fingit hominis animus. eo que natura hinc non habet deum. facere idolum. Quia apostolus dicitur quod idolum nihil est in mundo. Sed hoc Augustinus dicitur. que sit nisi vultus preceptum quod exprimitur bis vobis. non habebis deos alienos. Istud vero quod addidit. non facies sculptile. non est aliud preceptum sed eiusdem precepti perfectio et explicatio. Et ista ista. Augustinus apparet verior. Nam auctoritates apostoli que Augustinus allegat pro se. idolum nihil est in mundo. illa exponit. Augustinus dicitur apostolus velle dicere que forma idolum non est inter creaturas mundi computanda. que licet materia idolum deo creatur. forma tamen est hominis peruersitas edidit. et idolum nihil est. que est forma per vultus dei factum non est. ut patet Job. Sed illud obicit magister et dicitur. Et beatus Augustinus alibi dicitur. que omnis forma et copago est facta per vultus. quod tunc potest esse verum que forma idolum non sit facta per vultus. Nam quod ruder dupliciter. Nam primo formam que dicitur potest dici que forma idolum in quantum est a deo est. sic est anima peccati. et que quid est in quantum est a deo est. Sed forma idolum non est a deo in quantum posita est ad adorandum. que sic non est creatura sed magis perversitas creature. sicut etiam anima peccati in quantum peccati non est a deo nec creatura sed creature defectus. Sed considerandum est per magister alios que hec propositio. Omnis forma deo est. intelligenda est de forma que naturaliter est. que non est forma idolum. eo que vere iusticie que est deo non assimilata. Secundum preceptum prime tabule est. Non assumes nomen dei tui in vanum. id est iurabis per nihilum per deum vel per nomen dei. Vel secundum sensum allegoricum phibet deum esse creaturam. ut sit sensus mandati. Non assumes. id est non putes ipsum esse creaturam. Tertium preceptum prime tabule est. Memoro ut visus sabbati observantibus. per quod secundum magister precipit sabbati obser-

uata. Sed allegorice mandata nobis ut in preceptis a iustis quecumque. ut in futuro decepti plures a spiritu expectemus. et dicit a spiritu expectemus. non ideo que spiritus ista operet sine preceptis sine filio. sed que remissio preceptorum appropinquat spiritibus. Ita tria precepta adaptat magister tribus personis. primum primum. secundum filio. tertium spiritu sancto. Tertia propositio est hec. Secunda tabula moysi data continuit septem precepta ad dilectionem primum ordinata. horum preceptorum magister in hac parte distinctione enumerat quatuor alia duo referens ad alia distinctiones. Primum est de honore parentum corporaliu. Secundum est de non occidendo ubi licet secundum legem. id est secundum legem moysi phibet tunc actus occidendi. secundum spiritum tamen. id est secundum legem euangelicam etiam voluntas occidendi phibet. quod ista euangelij plane exprimitur. Tertium est. Non mechaberis. ubi secundum beatus Augustinus. nota mechie omnia illicita occubiter actus omnia mechaberis illicita visus phibet. Quartum est. Non furta facies. ubi nota furto omnium illicita usurpationis rei aliene voluit omnia intelligi. et isto precepto phibet visura rapina. et sacrilegium. quod tripliciter committitur. scilicet deum vel sacrum de sacro. vel non sacrum de sacro vel sacrum de non sacro auferit. sacrum autem dicitur esse illud quod diuino cultui existit inicipit. Quintum est. Non loquaris per primum tuum falsum testimonium que precepto crimen mendacii et iurij phibet. Et tantum in specialibus de sententia bulus distinctionis.

De triplici genere mendacii.
Sciendum tamen tria esse genera mendaciorum. Sunt enim mendacia quedam pro salute vel commodo alicuius non malicia sed benignitate dicta que obstruunt meritis sunt et raab. Est et aliud mendacii genus quod fit ioco quod non fallit. Sciret cui dicitur cui dicitur. et duo genera mendaciorum sunt sine culpa. non cum magister. Perfecti vero non puenit mentiri nec etiam pro temporalis vita alicuius ne pro corpore alterius animas suas occidat. Licet autem eis verum tacere sed non falli dicere. ut si que non vult homines ad mortem perire verum taceat sed falli dicat. Tertium vero genus mendacii est quod ex malignitate et duplicitate potest committi valde cauendum. His videtur immuni mendacia illa que sunt ioco vel pro salute alicuius imperfecti esse venialia peccata. perfecti vero illud quod pro commodo alterius esse danabile. quod etiam mendacio iocoso putari potest precipue si iterum. De mendacio autem obstruuntur et raab que fuerit veniale Augustinus tradit dicens. Forsitan sic obstruuntur non remunerate sunt que meritis sunt sed infantes liberauerunt et propter hanc misericordiam veniale fuit peccatum. non tamen nullum. sic raab liberata est propter liberatos exploratorum. pro quibus fuit veniale peccatum. Sed ne putet quis in ceteris peccatis propter liberationem hominum suorum posse esse veniale. Multa enim mala detestanda talia sequuntur errore. Possunt enim in furando alicui prodesse si pauper cuiusdam sentit commodum et diues cui tollit si sentit incommodum. Ita et adulterando possunt prodesse si aliquid nisi ad hanc existantia appareat amando mortura. et si vixerit penitendo purganda. nec ideo peccatum graue negabitur tale adulterium.

Di. XLV

Aug. super psal. v.

De mendacii obstruuntur raab fuit veniale.